

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

มนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่ต้องมีการสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน อาจกล่าวได้ว่า การสื่อสารคือวิถีแห่งการปฏิสัมพันธ์ของมนุษย์ในทุกสังคมวัฒนธรรม นับตั้งแต่ในอดีตจวบจนถึงปัจจุบันสมัยและนับเนื่องในอนาคต ซึ่งจุดมุ่งหมายหลักในการสื่อสารนั้น นอกเหนือจากการนำเสนอสารในเชิงสารสนเทศคดีและเพื่อประโยชน์เชิงกลยุทธ์แล้ว ยังมีการสื่อสารประเภทหนึ่งที่เติบโตมาควบคู่กับกระแสทุนนิยมและบริโภคนิยม คือการสื่อสารที่เรียกว่า การสื่อสารเพื่อมุ่งเน้นผลประโยชน์ หรือ การสื่อสารเชิงจิตตคติ มีจุดมุ่งหมายเพื่อตอบสนองทางด้านอารมณ์ความรู้สึกในเชิงสุนทรียประโยชน์ คือด้านความเพลิดเพลินใจทั้งปวง ตัวอย่างสารของสื่อประเภทนี้ได้แก่ ดนตรี ทีวีนิพนธ์ นวนิยาย และนิทาน (ถิรพันธ์ อนุวัชศิริวงศ์ และคณะ, 2547: 3-4)

“นิทาน” เป็นสื่อแห่งพลังของการปลูกฝังความคิด จินตนาการ ค่านิยมที่ดีและศีลธรรมในวัยเยาว์ ซึ่งไม่ว่าผู้ใหญ่คนไหนก็ต่างต้องเคยผ่านช่วงวัยที่ “นิทาน” ได้เข้ามาประกอบสร้างในส่วนของจิตใจ จนกลายมาเป็นบุคลิกลักษณะและพฤติกรรมในปัจจุบัน งานวิจัยที่กล่าวถึงพลังของนิทานในการสื่อสาร ของโจเซฟ ซิลตัน เพียซ แห่งสถาบันจุง ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ กล่าวไว้ว่า (ปีซึ่งชำน้อย ใน “พลังเล่านิทาน”: <http://www.myfirstbrain.com> ฉบับ มิถุนายน พ.ศ 2547) “การเล่านิทานอย่างซ้ำๆและเป็นประจำนั้น จะทำให้เด็กได้ซึมซับคุณค่าที่อยู่ในนิทาน และคุณค่านั้นจะประทับอยู่ในใจอย่างลึกซึ้ง” ถิรวงศ์ ธนิษฐิ์เวธน์ ผู้อำนวยการสมาคมไทสร้างสรรค์ ได้พบว่า การเล่าหนังสือนิทานให้เด็กฟังนิทานได้สร้างผลเชิงบวกต่อพฤติกรรมการแสดงออกของเด็กอย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นเด็กในเมืองหรือในชนบท นิทานจึงถือเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพสูงในการสร้างสรรค์จินตนาการ ฝึกทักษะด้านภาษาและเสริมนิสัยรักการอ่าน ฝึกสมาธิของเด็ก และช่วยให้พ่อแม่ลูกมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันผ่านทางนิทาน

นอกจากนี้ วิไล เวียงวีระ (2526: 69) ได้กล่าวถึงคุณค่าของนิทานกับเด็กไว้ดังนี้

1. ช่วยปูพื้นฐานทางจิตใจของเด็ก คุณค่าทางสังคม และจริยธรรมต่างๆ ที่เราต้องการปลูกฝังให้แก่เด็ก
2. เสริมสร้างบุคลิกภาพ นิทานบางเรื่องเมื่อเด็กได้ฟัง จะสามารถกระตุ้นให้เด็กเกิดความมั่นใจ และกล้าแสดงออก
3. ให้ความรู้ในเรื่องต่างๆ เช่น เรื่องเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต เป็นต้น

4. การเลือกนิทานที่ดีเหมาะสมกับวัย และความสนใจของเด็กจะช่วยปลูกฝังค่านิยมที่ดีในการฟัง และสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับวัย
5. ช่วยฝึกการสำรวมใจให้จดจ่ออยู่กับเรื่องที่ฟัง เป็นการยืดช่วงความสนใจของเด็กให้นานขึ้น
6. เนื้อหาสาระของนิทานบางเรื่องอาจช่วยแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่ปรารถนา
7. ส่งเสริมหรือกระตุ้นพฤติกรรมที่ต้องการให้เด็กได้ประพฤติปฏิบัติให้ดียิ่งขึ้น

ฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน (Hans Christian Andersen) นักเขียนนิทานชาวเดนมาร์ก ผู้ได้รับการขนานนามว่าเป็น "ราชาแห่งโลกนิทาน" เนื่องจากผลงานนิทานของเขากว่า 160 เรื่อง ได้แปลภาษาไปทั่วโลก และนิทานของเขากลายเป็นผลงานที่ได้รับการกล่าวขานว่า มีการแปลมากที่สุด ในประวัติศาสตร์วรรณกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องที่ได้รับค่านิยม ได้แก่ "ลูกเป็ดขี้เหร่" (The Ugly Duckling) "เงือกน้อย" (The Little Mermaid), "ฉลองพระองค์ใหม่ของพระราชาราช" (The Emperor's New Clothes) และ "เด็กหญิงไม้ขีดไฟ" (The Little Match Girl) (อ้างอิงจากใน เว็บไซต์ <http://guru.sanook.com/history/topic/2101>)

ผลงานของฮันส์ ไม่เพียงแต่สะท้อนตัวตนของเขา แต่ยังสะท้อนปัญหาของสังคมในขณะเวลานั้นไว้อย่างแยบยล จนถือได้ว่า เป็นนิทานที่เด็กอ่านได้และผู้ใหญ่ควรอ่านอย่างยิ่ง ดังเช่นในเรื่อง "ลูกเป็ดขี้เหร่" ที่สะท้อนถึงปัญหาของมนุษย์โลกทั้งในอดีตและปัจจุบัน คือเรื่อง "ความงาม" ซึ่งเป็นปัญหาที่โต้เถียงกันอย่างไม่มีวันสิ้นสุดและนับวันยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น นิทานเรื่องนี้กล่าวถึงลูกหงส์ที่หลงฝูงไปอยู่กับแม่เป็ด ด้วยความที่มันไม่เหมือนลูกเป็ดตัวอื่นๆ ขนสีเทา ตัวโตใหญ่ แปลกตา มันจึงถูกรังเกียจ ถูกอยู่เสมอมและถูกขับไล่ออกจากฝูง จนเมื่อกาลเวลาผ่านไป เจ้าลูกเป็ดขี้เหร่ได้เติบโตเป็นหงส์สีขาว มันจึงได้รู้ว่าแท้จริงแล้วมันไม่ใช่ลูกเป็ดขี้เหร่อีกต่อไป นิทานต้องการแฝงเรื่องความงามที่ค้นพบได้ในตัวตนของเรา หาใช่ความงามที่เกิดจากการสร้างเสริมแต่งเติมไม่ ประเด็นเรื่องคุณค่าความงามในนิทานเรื่องนี้เป็นตัวจุดประกายทางความคิดของผู้วิจัย ที่มุ่งหมายจะสร้างสรรค์สื่อที่ต่อยอดจากนิทานสำหรับเด็ก มาเป็นสื่อบันเทิงที่เหมาะสมสำหรับกลุ่มผู้ชมที่เป็นวัยรุ่นเพื่อสื่อสารประเด็นสารัตถะในนิทานเรื่อง "ลูกเป็ดขี้เหร่"

ละครเยาวชน (Young People Theatre-YPT) เป็นกิจกรรมละครที่จัดแสดงแก่ผู้ชมที่เป็นเด็กและเยาวชน มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ หรือนำเสนอปัญหาที่เป็นประเด็นสำคัญในสังคม โดยใช้สื่อละครนำเสนอการแสดงที่มีประเด็นนำไปสู่การพูดคุย การเสวนาและปรับเปลี่ยนความคิด พฤติกรรมของผู้ชม เพื่อกระตุ้นให้ผู้ชมที่เป็นเยาวชนได้คิด วิเคราะห์และเปรียบเทียบ

ประสบการณ์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้เกี่ยวกับประเด็นปัญหาที่สอดแทรกไว้ในการแสดง อาทิ ยาเสพติด เพศศึกษา เป็นต้น กิจกรรมละครเยาวชนที่สื่อประเด็นสำคัญของสังคมนี้มีความเหมาะสมกับเยาวชนในช่วงอายุ 14-18 ปี ซึ่งเป็นรอยต่อของพัฒนาการจากความเป็นเด็กและการก้าวสู่ความเป็นผู้ใหญ่ (พรรัตน์ ดำรุง, 2547: 11-13) จึงกล่าวได้ว่า ผู้ชมที่เป็นวัยรุ่นนี้ล้วนแต่ผ่านช่วงวัยของการปลูกฝังความคิด คติธรรมจากนิทาน และมีความสามารถในการรับสื่อที่มีประเด็นของสารในรูปแบบผู้ใหญ่ได้ ละครเวทีจึงเป็นสื่อที่เหมาะสมในการสื่อสารกับวัยรุ่นเพราะเป็นสื่อบันเทิงที่เป็นศิลปะร่วม (Composite Art) เป็นการรวมศิลปะหลายแขนงไว้ด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็น คีตกรรม วรรณกรรม หรือนาฏกรรม (ภาวิณี สมรรคนุต, 2548: 13) ผู้วิจัยเลือกใช้ประเภทของละครเวที ที่เรียกว่า ละครเพลง (Musical theatre) ซึ่งเป็นละครที่มีการนำดนตรี คำพูดและการเต้นรำรวมเข้าด้วยกัน และมีกระแสความนิยมอย่างต่อเนื่องในเมืองไทย (ทศพร กลิ่นหอม จากบทความออนไลน์ เรื่อง โหน(เสียง)ต่อกระแสมิวสิคัลไทย ในเว็บไซต์ <http://www.bangkokbiznews.com/home/detail/life>) ละครเพลงจึงเป็นสื่อที่สอดคล้องต่อความต้องการของผู้วิจัย เพราะนอกจากจะเป็นสื่อที่อยู่ในกระแสนิยมของวัยรุ่นแล้ว ยังสามารถบูรณาการวรรณกรรมสำหรับเด็กเรื่อง “ลูกเบ็ดขี้เหว” กับประเด็นคุณค่าความงามที่ผู้วิจัยต้องการสอดแทรกคติธรรมเอาไว้ตามหลักพุทธศาสนาให้มีความน่าสนใจมากขึ้นอีกด้วย

ในด้านศาสนา หลักความงามในทางพุทธศาสนา มักกล่าวถึงเรื่องของความงามจากภายในจิตใจ เป็นความงามที่ประณีตและละเอียดอ่อนกว่าพัสดราอาภรณ์ทั้งหลายในโลก เป็นความงามที่ยั่งยืนและทรงคุณค่ากว่าการได้สวมเครื่องทรงเกียรติยศใดๆ พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย การที่สุข โสมนัสเกิดขึ้นเพราะอาศัยความงาม ความเปล่งปลั่ง นี้ชื่อว่าเป็นคุณแห่งรูปทั้งหลาย” (Nina Van Gorkom แปลโดย ดวงเดือน บารมีธรรม จากเว็บไซต์

<http://buddhiststudy.tripod.com/ch4.htm>) หมายถึง คนเราจะทุกข์ก็เพราะความงาม จะสุขก็เพราะความงาม หากยึดติดที่รูปกายภายนอกแล้ว จะหาความสุขแท้ได้ไม่มี เพราะชีวิตเป็นของไม่เที่ยงย่อมต้องมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา หากยึดถือความสวยงามฉาบฉวย เมื่อวันเวลาผ่านไป ร่างกายเราไม่เต่งตึงสวยงามเหมือนก่อน ความสุขก็จะพลอยมลายหายสิ้นไปด้วย

หากแต่ในปัจจุบันนี้ ความงามตามหลักพุทธศาสนาถูกมองข้ามไป คัลยกรรมกลายมาเป็นแฟชั่นอย่างหนึ่งในกลุ่มวัยรุ่น ค่านิยมที่มีความต้องการ “งาม” กว่าที่ตนเองเป็นอยู่นั้น ถูกซึมซับจากสังคมรอบด้านและสื่อที่เสนอข่าวเกี่ยวกับเหล่าขวัญใจวัยรุ่นที่ผ่านการทำคัลยกรรมกัน กลายเป็นแรงผลักดันให้วัยรุ่นกล้าที่จะทำคัลยกรรมมากขึ้น และทั้งยังยอมรับว่าคัลยกรรมเป็นส่วนหนึ่งของวิถีความงาม ในบทความออนไลน์ เรื่อง ค่านิยมใหม่ นักศึกษา กับการคัลยกรรม

พลัสติกของเว็บไซต์ www.manager.co.th ประจำวันที่ 16 มีนาคม พ.ศ. 2548 ได้สัมภาษณ์ดารานางแบบชื่อดัง คุณชลลดา เมฆราตรี ซึ่งกล่าวว่า “ความงามและภาพลักษณ์ถือเป็นประตูลูกหวงการันที ซึ่งสื่อมีอิทธิพลอย่างมากต่อค่านิยมความสวยงาม เราต้องยอมรับความจริงว่าไม่มีใครสมบูรณ์แบบ และการศัลยกรรมก็เป็นเรื่องส่วนบุคคล”

ผลสำรวจในหัวข้อ “วัยรุ่นกับค่านิยมการทำศัลยกรรมเสริมความงาม” ของเด็กดีโพล ระหว่างวันที่ 27 ตุลาคม-2 พฤศจิกายน พ.ศ. 2552 (<http://www.dek-d.com/content/lifestyle/17903>) โดยสำรวจวัยรุ่นอายุ 10-25 ปี จำนวน 5,074 คน พบว่า เยาวชนไทยกว่าครึ่ง หรือ 57.77% ขอผู้กรอกแบบสอบถามมีความสนใจในการศัลยกรรมเสริมความงาม โดยเมื่อแบ่งกลุ่มตามระดับการศึกษาแล้ว กลุ่มนิสิตนักศึกษา (ช่วงอายุ 18-22 ปี) มีความสนใจในการศัลยกรรมมาเป็นอันดับหนึ่งรองลงมาได้แก่กลุ่มวัยเริ่มทำงาน (23-25 ปี) และกลุ่มมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามลำดับ และในจำนวนผู้กรอกแบบสอบถาม มีวัยรุ่นที่เคยผ่านการศัลยกรรมจุมูกมาแล้วถึง 59.25% หรือกว่าครึ่งของผู้กรอกแบบสอบถามเคยทำจุมูกมาแล้วทั้งสิ้นโดยมีสาเหตุหลักเพื่อให้ตนเองดูดีขึ้น มีวัยรุ่นตอบข้อนี้ถึง 81.82% แม้ว่าที่ผ่านมาจะมีข่าวเรื่องการศัลยกรรมที่ผิดพลาดทั้งผู้ที่ทำศัลยกรรมจนเสียโฉมและผู้ที่ไม่พอใจในผลการศัลยกรรมจนคิดฆ่าตัวตาย แต่ก็เป็นที่น่าแปลกใจว่า ความสนใจในเรื่อง “ความงามแต่เพียงภายนอก” นี้มิได้ลดน้อยถอยลงไปเลย

น.พ. ชลธิศ สิริรัตนันท์ นายกสมาคมศัลยกรรมตกแต่งแห่งประเทศไทย ได้กล่าวถึงปรากฏการณ์ “จุงลูกไปทำศัลยกรรม”ของพ่อแม่ยุคใหม่ จากผลสำรวจ “วัยรุ่นกับค่านิยมการทำศัลยกรรมเสริมความงาม”ของเด็กดีโพล (<http://www.dek-d.com/content/lifestyle/17903>) “ปรากฏการณ์หนึ่งที่พบมากในช่วงปิดเทอม คือ พ่อแม่จะพาลูกมาทำเองเลย ด้วยมุมมองที่ว่าทุกวันนี้การแข่งขันมันสูง โอกาสเป็นสิ่งที่ต้องไขว่คว้า และมีคนจำนวนมากที่ไล่ไขว่คว้าโอกาส จะทำอย่างไรให้ลูกของเราพร้อมพอที่จะแข่งกับเขาได้...พ่อแม่สมัยใหม่คิดว่าแค่เก่งไม่พอ แต่ถ้าสวยด้วยจะยิ่งดี” ท่ามกลางกระแสทุนนิยมและระหว่างดิกริการแข่งขันในตลาดงานที่เพิ่มขึ้น ทำให้ราคาของโอกาสต้องจ่ายแพงขึ้น ดังนั้นเพียงแค่ว่า เก่งดูจะไม่พอกหากแต่ความสวยงาม ก็ดูจะเป็นปัจจัยสำคัญที่กลายเป็นราคาต่อรองของโอกาสอันจะนำมาซึ่งความสำเร็จในชีวิต ในขณะที่ พญ.พิมลพรรณ หล่อตระกูล ผู้อำนวยการสถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต แพทย์ผู้เชี่ยวชาญจิตวิทยาวัยรุ่น ได้ออกมาแสดงความเห็นต่อปรากฏการณ์นี้ว่า “ที่ห่วงคือบางครั้งพ่อแม่อาจจะหลงลืมความสำคัญของภายในไปและ

แม้แต่คิดจะเสริมเติมแต่งปัจจัยภายนอกโดยไม่คำนึงถึงว่า ลูกชอบอะไร เก่งอะไร มีความสามารถด้านไหน มีศักยภาพอะไรที่น่าส่งเสริมบ้าง และที่น่ายกย่องที่สุดคือ ทุกวันนี้เด็กบ้านเราจำนวนมากไม่รู้ว่าตัวเองชอบอะไร เก่งอะไร ไม่รู้จักตัวเอง เพราะการทำศัลยกรรมอาจจะทำให้ดูดีแค่สิบหรือยี่สิบปี มันไม่คงทนถาวร แต่ภายในความเป็นตัวตนของลูก เป็นสิ่งที่พ่อแม่จะส่งเสริมให้ได้แบบยั่งยืน”

(<http://www.dek-d.com/content/lifestyle/17903>)

จากบทความออนไลน์ใน www.sanook.com วันที่ 9 มีนาคม พ.ศ. 2551 เรื่อง คุณค่าชีวิต ตามมุมมองพุทธศาสนา โดยสุรพศ ทวีศักดิ์ ได้สรุปจากพุทธศาสนศึกษา ฉบับ พ.ศ. - ส.ศ.2549 โดยสมภาร พรหมทา ว่าชีวิตเป็นสิ่งที่มีความหมายในตัวเอง อันเนื่องมาจาก เหตุดังนี้

1. การเกิดมามีชีวิตเป็นโอกาสอันงาม การเกิดเป็นมนุษย์ถือเป็นการประเสริฐสุด ที่จะได้มีโอกาสทำความดี ทำสิ่งที่มีคุณค่าเป็นประโยชน์ต่อสัตว์โลกทั้งหลาย
2. การได้ใช้ชีวิตอยู่เป็นโอกาสอันงาม มนุษย์ทุกคนมีศักยภาพในการพัฒนาในชีวิตให้งาม ผ่านการเรียนรู้วิถีทางอันดีงาม ปราศจากอวิชชาและการยึดติดในมายาภาพต่างๆ ดังนั้น การใช้ชีวิตควรตั้งอยู่บนสติพิจารณาอยู่เนืองๆว่า เมื่อเวลาล่วงไปแล้ว บัดนี้เราได้ทำอะไร เพื่อมิให้โอกาสแห่งความงามนั้นสูญเปล่า

ท่านพุทธทาสภิกขุ ได้กล่าวว่า “แม้กระทั่งเด็กๆ ก็ควรจะเรียนรู้จักรรรณความเป็นไปของโลกนี้ เรียนรู้เรื่อง สุนทรียตาและอนัตตา เพื่อที่พวกเขาจะได้รู้ความเป็นจริงว่า ไม่มีสิ่งใดเป็นไปตามที่เราต้องการ ทุกสิ่งล้วนมีเหตุปัจจัยให้เป็นไปเช่นนั้น เพื่อที่เด็กๆ จะได้เรียนรู้การควบคุมความต้องการของตนเอง ไม่ตกเป็นทาสของความอยาก อดทนได้เมื่อความเป็นจริงสวนทางกับสิ่งที่ปรารถนา และอยู่บนโลกแห่งความเป็นจริงให้ทุกข์น้อยที่สุด” (ใน สุรพศ ทวีศักดิ์ บทความออนไลน์ เรื่อง คุณค่าชีวิตตามมุมมองพุทธศาสนา ใน www.sanook.com)

การสร้างสรรค์ผลงานครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อนำวรรณกรรมสำหรับเด็กเรื่อง “ลูกเปิดซีดีเห่” ของอันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน มาสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบของละครเวทีประเภทละครเพลง โดยมีกลุ่มผู้ชมเป้าหมายเป็นวัยรุ่น นำเสนอประเด็นเกี่ยวกับความงามและคุณค่าชีวิตตามหลักพุทธศาสนา ที่สามารถเชื่อมโยงกับสถานการณ์การศัลยกรรมของวัยรุ่นไทยในปัจจุบัน เพื่อให้เกิดพลังการ “ปลุก” และ “ปลุก” จิตสำนึกของเยาวชนไทยในเรื่องการใช้ชีวิตให้มีคุณค่าอย่างแท้จริง

1.2 ปัญหาวิจัย

1. การสร้างสรรค์ละครเพลงเพื่อเยาวชนจากการวรรณกรรมเรื่อง “ลูกเปิดซีเหร่” ของฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน กับหลักพุทธศาสนา มีลักษณะอย่างไร
2. การสื่อความหมายเกี่ยวกับความงามและคุณค่าชีวิตในละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดซีเหร่” มีอิทธิพลต่อการสร้างทัศนคติด้านการศัลยกรรมอย่างไร
3. เพื่อศึกษาการสื่อความหมายเกี่ยวกับความงามและคุณค่าชีวิตในละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดซีเหร่” มีอิทธิพลต่อการสร้างทัศนคติด้านคุณค่าความงามของผู้ชมอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อออกแบบสร้างสรรค์ละครเพลงเพื่อเยาวชนจากการวรรณกรรมเรื่อง “ลูกเปิดซีเหร่” ของฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน กับหลักพุทธศาสนา
2. เพื่อศึกษาอิทธิพลของการสื่อความหมายเกี่ยวกับความงามและคุณค่าชีวิตในละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดซีเหร่” ต่อการสร้างทัศนคติด้านการศัลยกรรมของผู้ชม
3. เพื่อศึกษาอิทธิพลของการสื่อความหมายเกี่ยวกับความงามในละครเพลงเรื่อง “ลูกเปิดซีเหร่” ต่อการสร้างทัศนคติด้านคุณค่าความงามของผู้ชม

1.4 ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งเน้นออกแบบสร้างสรรค์ละครเพลงสำหรับเยาวชน เพื่อสื่อสารทัศนคติด้านความงามและคุณค่าชีวิตตามหลักพุทธศาสนา โดยมีขอบเขตของการทำวิจัยดังนี้

- เดือนสิงหาคม-ตุลาคม ทำการศึกษาเนื้อหา (Content Study) นิทานเรื่อง ลูกเปิดซีเหร่ ของฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์เซน ควบคู่กับการศึกษาปรากฏการณ์ศัลยกรรมนิยมในปัจจุบันและคุณค่าความงามตามหลักพุทธศาสนา นำโครงเรื่องมาดัดแปลงและร้อยเรียงเป็นบทละครเวที

- เดือนพฤศจิกายน - มกราคม ทำการคัดเลือกนักแสดงและฝึกซ้อมการแสดง ออกแบบท่าเต้นรำในการแสดง จัดเตรียมสถานที่ อุปกรณ์ฉาก เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย และประพันธ์เพลง ควบคู่ไปกับการประชาสัมพันธ์ละครเวทีให้แก่กลุ่มเป้าหมาย
- เดือนกุมภาพันธ์ทำการแสดง ,รวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม,การเสวนาหลังชมการแสดงและ การสัมภาษณ์เชิงลึกในกลุ่มผู้ชมและผู้เชี่ยวชาญ
- เดือนมีนาคม - เมษายน ประมวลผลข้อมูลและสรุปผลการวิจัย

1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างสรรค์ หมายถึง กระบวนการผลิต ออกแบบ จัดการแสดง ตั้งแต่การศึกษา ค้นคว้าประเด็นที่ต้องการสื่อสาร การคัดเลือกโครงเรื่องจากนิทานเด็กที่มีความสอดคล้องกัน การออกแบบจัดเตรียมนักแสดง และองค์ประกอบศิลป์ในการแสดง

ละครเพลงเพื่อเยาวชน หมายถึง ละครที่มุ่งเน้นให้เกิดการพัฒนาสร้างสรรค์การเรียนรู้ในวัยรุ่นให้มีประสิทธิภาพ และมีเรื่องราวที่ช่วยหล่อหลอมพื้นฐานด้านจิตใจหรือกระตุ้นให้เกิดจิตสำนึกในการตระหนักถึงประเด็นปัญหาสำคัญของสังคม โดยใช้บทเพลงเป็นสื่อในการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครต่อสถานการณ์นั้นๆ และสื่อสารแนวคิดที่ผู้เขียนบทต้องการสอดแทรกในละครไว้ด้วยบทเพลง

เยาวชน หมายถึง คนในวัยหนุ่มสาว คือผู้มีอายุระหว่าง 13-24 ปี ซึ่งวัยนี้ถือได้ว่าเป็นช่วงรอยต่อระหว่างความเป็นเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ หรือจะเรียกว่าช่วง “วัยรุ่น”

แนวความคิดทางพุทธศาสนา หมายถึง หลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ทั้งตามในพระไตรปิฎก และตามธรรมเนียมเทศนาของพระสงฆ์ผู้สืบทอดพระพุทธศาสนา

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ในด้านวิชาการ ได้สร้างสรรค์ผลงานด้านละครเพลงจากวรรณกรรมเด็ก ที่ก่อให้เกิดสุนทรียภาพและกระตุ้นให้เกิดความคิดต่อผู้ชมในกลุ่มวัยรุ่น ซึ่งเป็นการบูรณาการกันของหลักพุทธศาสนาเข้าด้วยกันกับปรากฏการณ์ที่เป็นประเด็นปัญหาในสังคมปัจจุบัน
2. ในด้านคุณประโยชน์ต่อสังคม ได้สร้างสรรค์สื่อละครเวทีที่มีประเด็นสำคัญในการช่วยกระตุ้นให้ผู้ชมกลุ่มวัยรุ่นเกิดความตระหนักต่อคุณค่าในตนเองและภัยจากการฉ้อโกง โดยมีหลักพุทธศาสนาเป็นแนวคิดในการดำเนินชีวิตและคุณค่าความงาม